



Република Србија  
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД  
Рев2 3193/2021  
09.03.2022. године  
Београд

## У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Деретић, адвокат из ..., против туженог „РКС Wiring sistem“ д.о.о. Смедерево из Смедерева, чији су пуномоћници Драган Карановић, Милан Лазић, Ивана Дишовић и Валентина Ђорђић Мијатовић, адвокати из ..., ради утврђења злостављања на раду и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2828/20 од 24.08.2021. године, у седници одржаној 09.03.2022. године, донео је

## ПРЕСУДУ

**ОДБАЦУЈЕ СЕ** ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2828/20 од 24.08.2021. године у погледу утврђења злостављања на раду, као недозвољена.

У преосталом делу ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2828/20 од 24.08.2021. године у погледу накнаде нематеријалне штете, **ОДБИЈА СЕ** као неоснована.

**ОДБИЈА СЕ** захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

## Образложење

Пресудом Вишег суда у Смедереву П1 3/19 од 15.06.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбен захтев којим је тражено да се утврди да је тужиља претрпела мобинг – руководства које организује интерне конкурсе ради унапређења у фирми од стране туженог, те да се обавезе тужени да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете због претрпљеног мобинга исплати износ од 6.000.000,00 динара. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженом на име трошкова поступка исплати износ од 194.650,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2828/20 од 24.08.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Вишег суда у Смедереву П1 3/19 од 15.06.2020. године. Ставом другим изреке, одбијени су као неосновани захтеви тужиље и туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену тужила је изјавила благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију тужиле, са захтевом за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија у погледу утврђења злостављања на раду није дозвољена.

Према одредби члана 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање када се примењује општи режим допуштености овог правног лека према вредности спора.

Одредбом члана 29. став 1. и 2. Закона о спречавању злостављања на раду („Службени гласник РС“, бр. 36/10), прописано је да запослени који сматра да је изложен злостављању од стране послодавца са својством физичког лица или одговорног лица у правном лицу, може против послодавца да поднесе тужбу пред надлежним судом у року из члана 14. став 2. овог Закона. Право да поднесе тужбу против послодавца због злостављања на раду или у вези са радом има запослени који није задовољан исходом поступка заштите од злостављања код послодавца у року наведеном овим ставом. Ставовима 4. и 5. овог члана превиђено је да спор из става 1. и 2. овог члана јесте радни спор. Ако овим Законом нису предвиђена посебна правила, у споровима за остваривање судске заштите због злостављања на раду или у вези са радом, сходно се примењују одредбе закона којима се уређује парнични поступак.

Према наведеним одредбама посебног Закона о спречавању злостављања на раду, спор о утврђењу злостављања на раду и забрани даљег злостављања представља радни спор на који се примењује одредба о дозвољености ревизије из члана 441. ЗПП, јер Законом о спречавању злостављања на раду нису предвиђена посебна правила о дозвољености ревизије. Како се не ради о спору о заснивању, постојању или престанку радног односа, у смислу члана 441. ЗПП, већ је предмет тужбеног захтева о коме је одлучено побијаном пресудом утврђење злостављања на раду, ревизија тужиле није дозвољена.

На основу напред наведеног, применом одредбе члана 413. ЗПП Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 408. у вези члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиле у преосталом делу у погледу накнаде нематеријалне штете, није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба Закона о парничном поступку, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Другостепени суд је у образложењу побијане пресуде оценио све жалбене наводе тужених који су били од значаја за правилну одлуку о изјављеној жалби. Осталим наводима ревизије се не указује на друге повреде поступка због којих се она може изјавити применом члана 407. став 1. тачка 2. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је засновала радни однос код туженог на основу уговора о раду из 2016. године, са припадајућим анексима и код туженог послодавца је учествовала на више интерних конкурса од 16.04.2019. године и од 29.03.2019. године, ради унапређења и пријема на одређена радна места. У овој парници тужила је тражила да се утврди да је претрпела злостављање на раду од стране руководства туженог који организује интерне конкурсе ради унапређења у фирми, тврдећи да су на конкурсима фаворизовани одређени радници којима је руководство давало унапред тачне одговоре на питања за тестове који су били саставни део конкурса и тиме тужиљу довели у неравноправан и неповољан положај у односу на друге учеснике конкурса, те је захтевала од стране туженог послодавца накнаду нематеријалне штете због претрпљеног мобинга у износу од 6.000.000,00 динара.

Нижестепени судови су закључили да тужбени захтев тужиље за накнаду нематеријалне штете није основан, имајући у виду да је у овој парници одбијен тужбени захтев тужиље да се утврди да је претрпела злостављање на раду и да није доказана узрочна-последична веза између штете и штетне радње.

Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

Према одредби члана 30. Закона о спречавању злостављања на раду, запослени који сматра да је изложен злостављању може у поступку пред надлежним судом да захтева поред утврђења да је претрпео злостављање на раду и накнаду материјалне и нематеријалне штете у складу са законом.

Полазећи од садржине наведених законских норми, запослени има право на накнаду материјалне и нематеријалне штете, као последицу претрпљеног злостављања на раду код послодавца. Тужбеним захтевом тужиље тражено је утврђење да је претрпела злостављање на раду од стране тужене на начин како је то ближе описано у петитуму. Такав тужбени захтев је правноснажно одбијен у овој парници, јер тужила није учинила вероватним своје тврдње да штетне радње имају обележја злостављања и да је у спорном периоду била жртва мобинга, па тиме није доказала ни узрочно-последичну везу између штете и штетне радње. Стога не постоји основ одговорности туженог послодавца за исплату накнаде нематеријалне штете, па су супротни наводи ревизије тужиље неосновани.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Применом члана 165. става 1. у вези члана 154. ЗПП, Врховни касациони суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију, јер то нису трошкови потребни за вођење ове парнице.

**Председник већа-судија  
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић